

#6421.

Kihelkonna Kiriku torn.

— s —

Nüüd aastat sada wiis wõi kuus —
Nii jutt sest liigub rahwa suus —
Kui sai see kirik ehitud,
Ta alus maha rajatud.
Ta näitas wälja moeta
Ja tükkis, hoopis näuta.
Nüüd kena torn on kirgu pääl
Ja tornist kõlab kella hääl.
Nüüd kirik uues, uhkes riides
Kui pruut, kes särab pulma riides.
Torn kirguga nüüd ühendud —
Pruut peiuga on laulatud.
Kui mina waatan torni pääl',
Siis röömsaks läheb minu meel.
Ta näitab mulle taewa teed,
Sest unustan kõik silma weed.

Ma waatsin seda torni sääl:
Kukk torni otsas ülewel.
Ta laulab mulle kena laulu,
Ja ütleb: „tule kirku jõulu!“
Siis laulan sulle seda wiit,
Mis juhatab sind taewa siit.
Ma olen kange laulumees,
Kes torni otsas tormi sees.
Ei karda mina tuisku, lund,
Ei näe ka mitte kurja und.
Ma äratan ka patusid,
Et taewa riiki tuleksid.

Kukk laulis mulle ülewelt:
„Nüüd pööra ümber patu teelt!“

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu
39540

Oh jäta maha wiha wiin,
Sull' tuleb ükskord põrgu piin! --
Sa oled ärataja lind,
Seepärast armastan ma sind.
Jää Jumalaga armas kukk!
Sa minu hoidja ja mu lukk!
Kui teistkord ma sind jälle nään,
Siis mina ikka röömsaks lään.

Üks mees kord ütles minule:
„Miks tehti torni kirkule?“
Ma ütlin selle mehele:
Sa pane hästi tähele!
Ta juhatab sind ülesse,
Su isamaale taewasse.
Oh ruttagu nüüd wana, noor!
Teid ammust ootab ingli koor.
Kui usud, loodad, armastad,
Siis oma Peastja näha saad.

Mina kuulsin kirgu kellad:
Oh kui kallid, armsad, hellad!
Kui Koowi poole ükskord tulin,
Siis kena kirgu kella kölin
Mu kõrwa sisse selgest tungis,
Ja wagusi mind kuulma sundis.
Sest täna argipäine päe
Ja kellu nelja aeg on käe.
Ei tea, miks kirgu kellad löid?
Wist ühe surnu matta töid;
Rist pannakse tal haua pääl',
Mis tunnistab, et wõitnud tääl.

Ma Attla küla jälle jõudsin,
Sest senna poole ma ka nõudsin.
Ma nägin ka säääl kanget ilma.
Siis kirgu torn mull' paistis silma,
Ja tuletas mu meele säält:
Kõik abi tuleb ülewelt.
Nüüd Jumal kangest müristas,
Kõik pilwed lõhki käristas:
„See pole nüüd weel wiimne päe,
Weel armuaeg on praegu käe.

Oh pööra ümber patust nüüd,
Ma annan andeks kõik so süüd.
Kuis muidu peased minu käest
Ja wiimse päewa kohtu eest?
Kõik maa ja meri wäriseb,
Kõik taewas lõhki käriseb.
Ehk oled küll suur patune,
Su peale waatan heldeste.
Sest ükskord taewast tulin ma,
Sind, patust, armust otsima.“

Ma õpetajal annan auu,
Kes wöttis ette selle nõuu,
Nüüd torni kirgul' ehita
Ja teda seega ilusta.
Kõik kogudus ka wöttis nõunks:
Nüüd tehkem torni kirgu auuks.
Naad kandsid kokku torni kiwa,
Ja mõnda tuhat liiwa iwa.
Naad õpetaja juure läksid
Ja jõudu mööda raha andsid.
Kõik tegid rahakotid lahti:
Ja nõnda torn siis walmis tehti.
Ka saksad palju raha maksid
Ja taewa poole torni saatsid.
Oh, õpetajal oli mure!
Et, waata, mis suur kiwi ware!
Muist oli kirgu ümber laial,
Muist kiwi augul ja ka mujal.
Nüüd igäüks on omas paigas,
Kut tühi jälle raha laegas.
Ja tema mõtles ikka pääle,
Kuis wiimaks torni walmis teeme!
Ja hakkas uuest orjama
Ja rahwalt raha korjama.

Ma tänan meistrit selle eest,
Et loodi panid torni tõest.
Kui poleks tema loodis olnd,
Siis oleks wissist maha tulnd.
Sää! pilwe all kõik töösid tehti,
Ja selle kallal waewa nähti.

Ei nemad kartnud mitte sääl.
Naad panid lootust Looja pääl'.
Kõik töö on kenast korda läind,
Nii, kuidas meie seda näind.

Sest, kogudus, nüüd rõõmusta
Sa omast kirikust,
Sest pruudi ehtes seisab ta,
Et waata on sull lust.

Ja kellel süda rinna sees,
See kiitku seda tööd!
Kell' pole Jumal südames,
Ei tunne seda hääd.

Ma kõigesuurem patune
Küll koguduse seast,
Oh, halasta mu pääle ka,
Ja aita mind waest last!

Kui maailm raksub, wäriseb,
Ja taewas kõigub ka,
Siis tule appi meitele,
Oh, helde Jesus, sa!

Kui ükskord taewa läheme,
Siis tuleb wastu wist —
Üks mees sääl kõrgel ülewel:
Ta nimi: Jesus Krist. — — —

Nüüd lahkun oma lauluga
Sest kallist kirikust
Ja tunnistan weel tänuga:
Ta saadab rõõmustust.

Küll mitu sada aastat ta
On seisnud tornita;
Nüüd kõrge torn on kirkul pääl
Unt rõõmu tunneb minu meel.

Rein Öige.